

נולדה באוריב, בסרביה – 15.5.1905
 נפטרה בבית-אלפא – 12.4.1977
 היתה נשואה לחיים
 אם לנירה, שלמה ושולה (אליוט)

בעודה ילדה התייתמה מאמה וגדלה בבית קרובים. לאחר שסיימה את בית-הספר העממי, הצטרפה לתנועת "החלוץ". יצאה להכשרה ועלתה לארץ בשנת 1929 עם קבוצת "בני ישראל", שהתיישבה ליד נהלל, במקום שנקרא עין-כדה.

חיה הצטיינה כעובדת מעולה ונשלחה יחד עם עוד חברים לעזרת "קבוצת הצפון", לעבודות ייעור ביער בלפור שמעל לגניגר. שם פגשה את חיים, הצטרפה אל קבוצתו והיו בין מייסדי קיבוץ רמת-יוחנן. מרים יהלום: "מי שעבד פעם עם חיה, או ראה אותה עובדת, לא ישכח בוודאי את חריצותה ומסירותה. ברמת-יוחנן עבדתי אותה במכבסה. היינו מרתיחות כביסה בדוד גדול, המוסק בבולי עץ, והעבודה כמובן בידיים. עשן ואדים מילאו את החדר הקטן. חיה נראתה לי כבעלת-אוב, הבוחשת במקל גדול את הכביסה הרוותחת. זו היתה מלאכה קשה ביותר, חיה לא נתנה לאף אחת מהחברות לעזור לה. כעבור שנים, בבית-אלפא, שוב עבודת פרך: בישול, סירים גדולים שצריך להרים ולהוריד. כיריים לוהטים המוסקים בבולי-עץ. חיה היתה חזקה ולא האמינה שיש בכוחה של חברה כלשהי להתמודד אתה או לעזור לה. חיה היתה אם במלוא מובן המילה לכולם העניקה במסירות ואהבה ללא סייג. ליכדה סביבה משפחה מסודרת ומאושרת עד דור רביעי".

לאחר הפילוג, עברו לבית-אלפא.

אחרי הטראנספר קשה היה לה הניתוק מרמת-יוחנן וההתערות מחדש בבית-אלפא. חיה אינה נשברת אלא מגלה כוחות נפש לעודד את המשפחה, הבונה עצמה מחדש. חיה מאושרת מהצלחותיו של חיים בשדה הניסיונות, המביאים לו פרסים עד אין סוף. הבנים מסתופפים סביבה והיא מאושרת עם משפחתה. בשנותיה האחרונות עבדה כתופרת במחסן הבגדים.

בערוב ימיה חזרה מבית-החולים ללא הסכמת הרופאים, סירבה להמשיך את הבדיקות, ועמדה בתוקף על דעתה, שבבית, בחיק המשפחה האהובה, יהיה טוב יותר. כנראה חשה שימיה קצרים, והעדיפה ליהנות מחום המשפחה כל עוד נשמה באפה.

יצחק גולני: "כאם דואגת לילדיה, כך דאגה חיה לכלל החברים – בין כמנהלת מטבח, בין כמבשלת ראשית, ובין כתופרת בגדי עבודה לעת שיבתה. היו בסבר פנים זה לבביות ואהבת הבריות